

Κι' αὐτὸ εἶν' ἡ θάλασσα, εἶν' ἡ θάλασσα!
 Ὅλο βογγάει καὶ δέρονται καὶ σκούζει καὶ ὄλο
 χυμᾶει καὶ δέρονει ἀνήμερα νυχτόημερα
 στὰ βράχια σου, στοὺς φράχτες σου, τὸ μῶλο.

Ἢ θάλασσά σου, ἡ θάλασσα!
 Καὶ μὲ τ' Ἀπρίλη τὰ λουλούδια,
 καὶ μὲ τοῦ Γενναριοῦ τὰ φουρτουριάσματα
 ὅμοια στὸν ἴδιο τὸ σκοπὸ τὰ τραγουδεῖ,
 καὶ σὰν ἐμένα, τᾶγρια τὰ τραγουδία.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ!

Ἐρριχνες—Ψαρποῦλα—τὴ ῥιζιά σου
 πάντα μέσ' ἔστα κατάβαθα νερά
 κ' ἐμαύλιζες τὰ ψάρια πονηρά,
 γιὰ νὰ τσυμπήσουνε τὴν πετονιά σου.

Μὰ τρώγουνε τὸ δόλο σου τὰ ψάρια!...
 δολώνεις... καὶ δολώνεις... καὶ ξανά...
 χορταίνει κάθε ψάρι ὅσιν πεινᾷ,
 καὶ τὴν οὐρὰ κουνάει καὶ γι' ἄλλ' ἀχνάρια.

Κι' ἂν κάνης μὲ τὸ δόλο νταϊλίκια,
 ἔστο ψάρεμά σου ἔβγηκες ὅσιν ἀργά:
 τὸ πέλαγο ὅποιος ξέρει τὸ τρυγᾷ,
 κι' ἀφίνει γιὰ τοὺς ἄλλους μόνον... φύκια!